

Más Európát akartunk

2023 június 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Naivan más uniót képzeltünk magunknak, de az ellentábor sem lehet elégedett.

Európa (f?név): földrész, amely Afrika fölött és Ázsiától nyugatra található. A WikiSzótár ezt a meghatározást adja, a következő példamondatokkal: „Magyarország Európa egyik országa”; „Európa számos különböző kultúrájú nép otthona”. Szerintünk is így van. És a túoldal szerint? ?k felettes ént, politikai rend?rt látnak Európában, amely el?bb-utóbb megmenti végre ?ket a magyar kormány uralmától. Nem lánctalpakkkal teszi – Európának nincs is sok lánctalpasa, és azok közül is sokat Ukrajnának adott –, hanem az uniós pénzek megvonásával, ilyen-olyan eljárásokkal. El?bb vagy utóbb így lesz ez, remélik ?k, a túoldalon.

De már csalódottak, fásultak. Az ? Európájuk, vagy amit annak hisznek, minden paláver és csinnadratta dacára tizenhárom év alatt sem sietett a megmentésükre. Ez pedig hosszú id?, és ezt ?k is tudják. A Facebook-fotóikon ?k sem úgy néznek már ki, mint 2010-ben, sokan közülük megöregedtek vagy nincsenek fotóképes állapotban, az ital és a cigi csendben végzi a dolgát, egyesek közülük már nem is élnek. Ismert liberális értelmiségiek nagyra n?tt csemetéje mondta 2013 körül, sz?k körben, magát büszkén kihúzza, arra a kérdésre, hogy mi szeretne lenni: Bajnai Gordon külügyminisztere. (Nem Korányi Dávid volt.) Ma már aligha bízik ilyesemben – nem buta fiú. Egy másik távoli ismer?s nagyon lelkesen kampányolt, önkénteskedett az ellenzék javára 2018 tavaszán, de akkor sem jött össze nekik, ami 2006 óta soha nem sikerül. 2022-re az illet? elfáradt, már egy gyufaszálat nem tett keresztbe. Egyesek közülük kivándoroltnak – kitántorognak, ahogy József Attila írta.

De valóban annyira hiányoznak-e, mint magukról feltételezik?

A barátaim közül én vagyok szinte az egyedüli, akinek a gyerekei Magyarországon élnek. Ez nagyon rossz az országnak, és ezen belül a munkaer?piacnak

– kesereg Simor András volt jegybankelnök egy izraeli lapban.

Mintha nem ugyanabban az országban élnénk. Az elmúlt hetekben sok helyütt jártam a színházi olimpiától kezdve sportlétesítményen és népszerű kirándulóhelyen át könyvbemutatóig és pódiumbeszélgetésig – mindenütt sok-sok fiatal arc. Ha ma bárhol magamnál id?sebbnek t?n? munkavállalót látok, felt?nik, pedig ötvenhárom évesen nem készülök még a temet?be. Valahogy sehol nem tör rá az érzés az emberre: úristen, hol vannak innen a Simor barátainak a gyerekei?!

Apropó, külföldre település. A 2003-as EU-csatlakozási népszavazás el?tt nem az volt a nagy reklámszöveg, hogy milyen jó lesz ez az Európai Unió, hiszen például külföldön is munkát tudunk vállalni?! Persze gyorsan kiderült, nem eszik olyan forrón a kását, azonnal csak a britekhez, az írekhez meg a svédekhez mehettünk, a különösen a szakembereinknek kulcsfontosságú német és osztrák munkaer?piac csak hét év késéssel nyílt meg. Akkor meg – már 2011-et írtunk – ráfogták, hogy „a Zorbán” el?l mennek el az emberek. Nem inkább a 2008–10-re kialakult súlyos gazdasági helyzet el?l vagy amiatt, hogy az itteni fizetésük?l nem tudták törleszteni a devizahitelük megugrott részleteit, mert senki nem védte meg a bankoktól az érdekeiket a Gyurcsány–Bajnai-kormányok idején? Á, dehogy!

Azt is mondták, szabadon közlekedhetünk az unióban. Ez valóban jó dolog, f?leg annak, aki jár külföldre. Aki állt valaha sorba három napra érvényes belga átutazóvízumért, értékeli ezt. Aztán kiderült, hogy így persze Salah Abdeslam, a párizsi terrortámadások kitervel?je is lazán leparkolhatott a Keletinél – amit ?szintén irigylünk t?le –, volt guantánamói ?rizetesek átjáróháznak használták hazánkat Bosznia és Nyugat-Európa között, a törvénytelen bevándorlók pedig átcsörtetnek rajtunk, mint vaddisznó a makkoson. Hja, kérem, a szabadságjogoknak áruk van a biztonság oldalán! De azt igazán nem gondoltuk volna, hogy amikor majd kerítést építünk védekezésül, akkor mi leszünk Európa rossz emberei. Mégpedig azért nem, mert nem mélyültünk el kell?en az úgynevezett európai értékek kérdésében. Pedig kellett volna.

Valamikor magunk is hittünk abban, hogy a szabadság, demokrácia, jog szavaknak konkrét, körülhatárolható értelmük van. Valójában azonban a politika, jelen esetben az európai uniós politika ezekkel bármikor visszaélhet a mi kárunkra. Nem ?k az els?k.

A Kádár-rendszer elején, miután éppen százakat végeztek ki 1956 miatt, tízezreket ítéltek el, illetve internáltak, az új büntet?kódex már az elején leszögezte: feladata, hogy védje az állampolgárok személyét és jogait. Mit jelentett ez? Semmit, ez a fogalmak közönséges kiforgatása volt. Ma ezt az európai intézmények m?velik el?szeretettel, politikai fegyverként forgatva a szabadság, a demokrácia, a jog fogalmait, amelyekben – ezek szerint naívan – valamikor hittünk. És azért van szükségük erre, mert az igazságot – miszerint nem hajlandók elfogadni, hogy egy

tagország, pláne egy közepes jelentőség? tagország ne álljon be a sorba, hanem a saját útját járja – nem mondhatják ki nyíltan. Nem lenne demokratikus...

Amikor EU-tagok akartunk lenni, tudtuk, hogy alkalmazkodnunk kell. Magyarország ugyan kommunista, a korabeli szóhasználat szerint szocialista ország, a szovjet érdekszféra része volt 1990-ig, de már jóval korábban alkalmazkodni kényszerült a nyugati világ bizonyos kényszerít? tényez?ihez, mint a COCOM-lista vagy az úgynevezett legnagyobb kereskedelmi kedvezmény az amerikaiaknál. (Apám például a Kádár-rendszer egyik technokratájaként már 1980 körül kapott egyeztetésre Washingtonból egy Fallen Bailey nev? világbankos tárgyalópartnert. Magyarországnak pénzre volt akkoriban is szüksége.)

1990-t?l, már a rendszerváltás után részesülhettünk az Európai Unió – akkor még Európai Közösségek – kezdetben kifejezetten hazánkra és Lengyelországra kidolgozott PHARE-pénzeib?l. Tudtuk, hogy az uniós csatlakozás után nagyságrendileg nagyobbak lehetnek ezek a források, és számítottunk is rá, hogy részesülünk majd bel?lük – ha már egyszer az unió kinyilvánított célja, hogy közelebb hozza egymáshoz a gazdagabb és a szegényebb vidékeket. Azt gondoltuk, nemcsak szerz?dések rögzítik, hogy nem alamizsnaként vagy kegyként kapjuk ezeket az uniós pénzeket, de morális jogunk is van hozzájuk. A 90-es évek elsietett privatizációjának következtében ugyanis a nyugati országok cégeinek szabályosan az ölükbe hullott a t?kehiányos magyar vállalatok jó része. Elég csak a magyar cukoripar bedarálására gondolni. Ebben is naivnak bizonyultunk.

Az uniós pénzcsap politikai fegyver annak kikényszerítésére, hogy a magyar kormány vagy álljon be az európai f?sodorba a migráció, a gender vagy a háborús politika kérdésében, vagy pedig bukjon meg. Csak ezt nyíltan nem mondhatják ki. Azért nem, mert ezzel ki kellene mondaniuk, hogy nem fogadják el hárommillió magyar polgár választási akaratát 2022-b?l. Ezt pedig még ?k sem engedhetik meg maguknak. De folytatódni fog az anyagiakkal zsarolódsi, a vizsgálóbizottságosdi, a jelentéstev?sdi. Ha sikeres lesz az európai jobboldal, akkor csak a 2024-es EP-választásokig tart ez így. Sok-sok másban is naivak voltunk még. Azt hittük például, ha már egyszer az EU kész jogi paradicsom, akkor a határon túli magyarok sérelmeit is orvosolni fogja. Nem tette, s?t az EU-n kívüli Szerbiával jobban alakult a viszonyunk, mint az uniós Romániával vagy Szlovákiával. Nem gondoltuk volna, hogy az uniós vakcinabeszerezés a vakcina be nem szerzését jelenti. Azt sem láttuk el?re, hogy az EU Ukrajna-politikája amerikai politika lesz, majd amikor az lett, kiderült, hogy ellenvetésnek sincs helye.

Pedig régen lelkesek voltunk. 1997-ben itt járt Jacques Chirac francia elnök, és ránk kacsintva azt mondta: 2000! Négy évet tévedett. 2003-ban Medgyessy Péter kormányf?ként azt mondta, 2008-ban bevezetjük az eurót. ? mostanáig már tizenötöt. De mostanra mi is megváltoztunk. Nem sürg?s a dolog. Más Európát akartunk. Nyitunk még cukrászdát Bécsben? Inkább az unokáink Bahmutban. Talán.

Sz?cs László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló

